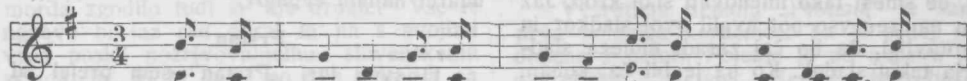

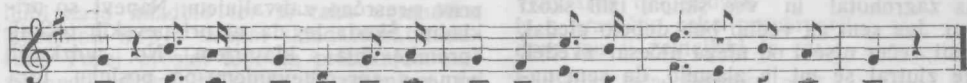
Slovenka.

Slovesno. Zmerno.

Zapisal J. Žirovnik.

1. Da ro - je - na sem Slo - ven - ka, to me srč - no ve - se -
2. Saj Slo - venkam tu - di si - je soln - ce le - po kot dru -
3. Saj slo - ven - ski gla - si mi - li, oj pre - slad - ko nam do -
4. Kje lju - be - zen bolj go - re - ča se po sve - tu še do -
5. Da za - to - rej sem Slo - ven - ka, to me srč - no ve - se -

1. li. Ni mi tre - ba bi - ti Nem - ka, še - ga sta - ra to ve - li.
2. god; duh cve - tic pri - jet - no di - je, ker so na - še zem - lje plod.
3. ne; ob ve - se - lju in ob si - li nam o - gre - va - jo sr - ce.
4. bi, kje zve - sto - ba bolj slo - ve - ča kot slo - ven - ske je kr - vi?
5. li. Ni mi tre - ba bi - ti Nem - ka, še - ga sta - ra to ve - li.

Pozimi na Grintavec.

Gledala sva ga z Mokrice dne 17. febr. letos. Veličasten se nama je zdel v gorski samoti, ves vkovan v sneg in led. Lojze je modroval, da pozimi ni mogoče priti nanj, in tudi jaz sem bil istega mnenja. Zato si ne bi nikoli mislila, da bova kdaj izvršila to pot ob takem času, kar pa se je res zgodilo nekaj tednov pozneje — dne 7. marca.

Soparen popoldan je bil, ko sem pridiral k Lojzetu s cepinom v roki. „Za Boga vendar, kaj pa je?“ je vzkliknil Lojze, ki je ravno sedal k obedu. „I no, nič hudega! Ali bi šel ti danes z menoj na Grintavec?“ Nisem še dobro izgovoril, že je basal Lojze svojo hribolaško ropotijo v nahrbtnik. Kmalu nato sva sedela v kamniškem „brzovlaku“, dobro uro pozneje pa stopila v tihi Kamnik. Še nekaj ur je minilo in prikoralo sva v Bistrico ter z ukanjem opomnila oskrbnico na lačne turistovske želodce. Mrak je legal po tihem gorskem kotu, midva pa sva v koči srebala čaj in zbujała spomine na prejšnjo turo. Kmalu je priplavalala luna izza Velike Planine in naju opomnila, da imava še dolgo pot pred seboj. Oprtila sva torej nahrbtnike na rame in odrinila počasnih korakov proti Žagani Peči, kamor sva dospela po večkratni izgrešitvi pota.

Ozrla sva se proti svojemu cilju: mrko je odseval vladar Savinjskih planin od luninega svita. Skuta se nama je rogala izza

Gamzovega skreta, in Turska gora je kazala svoje razrite stene. Odrinila sva proti Kokrskemu sedlu. Kmalu se je začel sneg, ki pa je bil za hojo kar najbolj pripraven, ker se je le malo udiral in torej tudi derez nisva rabila. — Glej, kaj se tam pomika po snegu? Nekaj časa gledava, nato pa začujeva oster žvižg: Sedaj sem bil na jasnem. Divje koze so promenirale po snegu, ker ubožice še ponoči nimajo varnega zatočišča. Kmalu sva naletela na njihovo sled, Lojzetu so se kar smilile, ker so se po dve pedi globoko v sneg udirale, kakor so pričali odtiski njihovih parkeljev.

Stopila sva v pravo sedlo. Tajno nama je bilo pri srcu, ko sva sedeč na skali, ki je molela iz snega, občudovala prekrasno nasprotje med bledimi stenami in zvezdnatim nebom. Toda naprej! Vzpodbujena z nado na skorajšnji počitek v Zoisovi koči, sva krepko gazila sneg, ki se je vedno bolj vdajal pod nogami. Kmalu nama zapiše ostra burja nasproti, še par stopinj po mehkem snegu, in že sva ukajoč pozdravila zameteno kočico. Bilo je četrt na eno. S cepinom sem si priboril dohod k vratom, krepko pritisnil na kljuko in stopil v premraženo kočico (koča je bila namreč letos tudi pozimi odprta, seveda brez oskrbnice in provianta). Lojze, ki je prevzel vlogo kuharja, je takoj tekkel k ognjišču, da bi se preprčal o njegovi kakovosti. Veselo je zavrisnil, ko je zagledal cel kup nasekanih vej v kotu; kmalu je plapolal vesel ogenj na ognjišču,

mene pa je Lojze kot svojega učenca poslal pred kočo po snega, ki sva ga na ognjišču topila. In ko se je stopil, sva ga porabila za čaj, če smem tako imenovati slan krop. Jaz sem namreč vso pot hvalil svoj sladkor in zagotavljal, da bo čaj zaradi mojega sladkorja takoj sladak. Ko pa je bil čaj kuhan, ga je Lojze v svesti si svojega kuharskega znanja prvi pokusil, a ga takoj debelo izpljunil. — „Kaj pa je?“ sem ga nedolžno vprašal. — „Pokaži mi malo svoj sladkor!“ mi veli ne baš s prijaznim glasom Lojze. Seveda sem mu takoj ustregel, a komaj je pokusil tisto reč, se je na ves glas zagrohotal in vse skupaj izlil skozi okno. Jaz sem ga vedno bolj debelo gledal, a tisti večer nisem od njega ničesar zvedel. Šele jutraj se mi je zjasnilo, da sem namesto sladkorja vsul v krop — soli, ki sem jo v naglici vzel iz nahrbtnika. Ker je naju že začelo mraziti, sva se spravila v „posteljo“. Kdor je že kdaj spal v Zoisovi koči na tistem preklicanem senu, mi bo pritrdil, da nama ni bilo baš vroče, zlasti v tem letnem času ne. Zato sva veselo pozdravila vzhajajoče sonce, skočila iz „postelji“ in stopila pred kočo, kjer se nama je nudil prelep prizor: sonce je baš zlatilo Triglavsko pogorje in kamniške vrhove, med njimi tudi najin cilj — Grintavec. Nataknila sva si na noge dereze, ki so bile na zmrzlem snegu neobhodno potrebne, in odinila v smeri proti Malemu Grintavcu. Sneg je bil le na nekaterih krajih leden, zato sva primeroma hitro dospela na Mali Grintavec. Odtod sva imela še pol ure lahkega pota in ob osmi uri sva stopila na njegovo ledeno teme. Krasen razgled se nama je nudil na vse strani. Pod nama je ležalo mično Jezersko in dolga Kokrska dolina, v bližnji soseščini pa sva z veseljem pozdravila znane vrhove: Kočno, Skuto, Tursko goro itd. Tam v ozadju so nama kazale Karavanke svoje pleše, na daljnem obzorju pa sva zagledala kralja ledenih Tur — Veliki Klok. Ko sva se tudi telesno pokrepčala, sva — veseleč se tako lepo uspele ture — ubrala pot nazaj proti Kokrskemu sedlu. Tu sva skuhala čaj, ki je bil to pot slajši kot prejšnji večer, pospravila po koči in odinila proti Kokri. To pot imava v najlepšem spominu, ker sva se tu prijetno drsala po zasneženi strmini. Dve uri pozneje sva že stopila na cesto, ki drži z Jezerskega v Kranj. Lojze je sicer nekaj govoril o pošti in preresetaval svoj možniček, a jaz sem bil za to, da vzameva štiriurno pot pod noge. Končno je obveljala moja. Nekoliko dremajoč, nekoliko pevajoč sva merila cesto kilometer za kilometrom in se naposled zaspanih korakov prigugala v Kranj.

Planine so ravno žarele v svitu zahajajočega solnca, ko sva na cepine oprta gledala proti Grintavcu, ki je ta dan padel pod udarce najinih cepinov. V. K.

„Prstan.“

O svoji igri „Prstan“ sem prejel od več strani ustne in pismene izjave priznanja in vzpodbude. Posebno značilno je pismo, ki mi ga je pisala gospa učiteljica z Vranskega o priliki vrnitve poslanih ji pevskih točk za uprizoritev igre. Njeno pismo se glasi: „Cenjeni gospod! Priloženo vračam posojene note, za katere se Vam prav presrečno zahvaljujem. Napevi so prikladni. Škoda le, da ni pri pevskih točkah spremljevanja s klavirjem. No, poizkusili bomo s spremljevanjem po posluhu. Igra sama na sebi pa je silno ljubka. Mnogo učinka pričakujem od čarobne scenerije 2. dejanja. Žal, da tega učinka ne moremo tukaj poglobiti še z bajno razsvetljavo, ker še nimamo na našem odru električne luči. Jako me zanima 3. dejanje, o katerem ste mi pisali. Kadar izide, bom presodila, če bi se ne dalo tudi pri nas uprizoriti. Tudi našim malim igralcem igra močno ugaja. Moj sinko me neprenehoma nadleguje z vprašanji, kakor: „Kakšno je 3. dejanje. Ali izide v „Zvončku“? Ali bo priobčena še kaka druga igra?“ itd. Bajke so pač otroški duši, ki živi v kraljestvu sanj, najbolj prikladne. Zato si tudi od uprizoritve obetam dosti uspeha. Saj je to prva slovenska igra te vrste. Do sedaj smo bili navezani le na tuje „Snegulčice“, „Trnulčice“ in druge podobne mladinske igre. Sklepam s ponovno zahvalo in z željo, da bi ta lepa čarobna pravljica nadaljevala svoje potovanje po vseh slovenskih odrih ter da bi Vas prvi uspeh bodril k nadaljnjemu delu na tem polju. S spoštovanjem Bibijana Jakše-Kolškova.“ — Tretje dopolnilno dejanje je izšlo v „Zvončku“. Upam, da bo tudi to ugajalo naši mladini in našim dobrim mladinskim prijateljem ter doseglo svoj namen kakor prvotna dvodejanka. — V pesemco v devetem prizoru se je vrnila tiskovna pomota. Tam bi se morala glasiti prva beseda tretje kitice: Zato ... a ne „Kako“ ... Čitatelji naj to napako sami popravijo! K pismu čislane gospe učiteljice pripominjam, da se mi ne zdi potrebno spremljevanje petja na odru s klavirjem, ker to dela petje, oziroma besedilo petja nerazložno in težko razumljivo za poslušalce. Pač pa je lepo in umestno, ako se igrajo pri odmorih med dejanji naše narodne skladbe. Za igro „Prstan“ je tudi silno potrebno, da bi zanjo napravil slovenski skladatelj enotne, v narodnem duhu zlo-